

EDİRNE ROTARY KULÜBÜ

2010 - 2011

Ray KLINGINSMITH (UR Bşk.)

Ahmet KARA (2420.Böl.Guv.)

Güray ERTEM (12.Grup.Guv.Yrd.)

Tarih: 01-08.02.2010

Toplantı No: 1675-1676

Bülten No: 1301-1302

Kuruluş: Mart 1977

Charter : Mart 1980

ÜYELERE DUYURUDUR

BAŞKANIN MEKTUBU

MERHABA SEVGİLİ DOSTLARIM,

Geçtiğimiz hafta Bulgaristan'ın Bansko şehrinde düzenlediğimiz Kayak ve Spa organizasyonumuzu tamamlamış bulunuyoruz. Gerçekten güzel bir organizasyon olduğunu söyleyebilirim. Bu organizasyonda emeği geçen tüm dostlarıma teşekkürlerimi sunuyorum.

14 Şubat 2011 Salı günü Governör yardımcımız Güray ERTEM'in katılımıyla 3. asanblemizi gerçekleştireceğiz. Komite sorumlusu dostlarımdan raporlarını hazırlamalarını ve 13 şubat pazartesi günü elimizde olacak şekilde göndermelerini rica ediyorum.

İsmet AÇIKGÖZ dostumuz EDSİAD Yönetim Kurulu başkanlığına getirilmiş bulunuyor. Kendisine ve Yönetim Kurulu'na başarılar diliyoruz.

5 Mart tarihinde yapılacak olan Trakya Gecesi için Kulüp olarak biz de katılım gerçekleştireceğiz. Bu konuda duyurumuzu yaptık. Sizlere tekrar gönderiyoruz.

Sedat ÖNENGÜT dostumuz Rotary Bilgileri ile ilgili çok güzel bir sunum gerçekleştirdi. Bundan sonraki haftalarda da Geçmiş dönem başkanlarımızın katılımıyla devamı gelecek. Yeni katılan üyelerimiz için çok olumlu. Ayrıca Faruk ETKER dostumuzun hazırladığı Rotary Tüzüğü ve İç Tüzüğü çok güzel oldu. Toplantıya katılmayan dostlarımız önümüzdeki hafta bizden alabilirler. Kendilerine çok teşekkürler.

Güzel günler geçirmenizi dilerim....

Serhad CEYLAN

1675. TOPLANTI

<u>MAZERETLİ ÜYELERİMİZ</u> :	İsmail GÜMÜŞDERE
<u>ARAMIZDA GÖREMEDİKLERİMİZ</u> :	Bülent EGELİ – Demirkan ÇAĞLAYAN – Hasan ALTUNTAŞ – Tarık ETKER
<u>DEVAM DURUMU</u> :	77.27
<u>MUTLU GÜNLERİMİZ</u> :	(29.Ocak Tuğba ALTUNTAŞ'ın nişanlanmasını kutluyoruz.) 02 ŞUBAT Neşide-Hasan ALTUNTAŞ Evlilik Yıldönümü 07 ŞUBAT Oğuz Kaan CEYLAN Doğum Günü 08 ŞUBAT Nursu-Kenan KARAKUŞ Evlilik Yıldönümü KUTLARIZ..... 09 ŞUBAT Neşide ALTUNTAŞ Doğum Günü 09 ŞUBAT Nalan-Emre ÜLKÜMEN Evlilik Yıldönümü 10 ŞUBAT Müge-Ali ES Evlilik Yıldönümü 10 ŞUBAT 1988 : Sezin GÜLER Doğum Günü 12 ŞUBAT 1954 : Tarık ETKER Doğum Günü 13 ŞUBAT 1966 : Muzaffer MEMİŞ Doğum Günü KUTLARIZ.....

1676. TOPLANTI

<u>MİSAFİRLERİMİZ</u> :	Namık EREN Çorlu Rotary Kulübü Prof.Dr.Cengiz TUĞLU T.Ü.Tıp.Fak.Psikiyatri Bölümü Yücel BALKANLI Edirne Güz.San.Lis.Müd.
<u>MAZERETLİ ÜYELERİMİZ</u> :	Ali ES – İsmail GÜMÜŞDERE – İsmet AÇIKGÖZ – Mehmet EREN
<u>ARAMIZDA GÖREMEDİKLERİMİZ</u> :	Kemal KARAKUŞ – Tarık ETKER
<u>DEVAM DURUMU</u> :	72.73

Önümüzdeki hafta toplantımız **08.Şubat.2011 Salı Saat 19.00 da** Rotary Evinde .

Frank diye biri...

Daha sokağa adımını atar atmaz boş bir taksi bulmayı başardı.

Taksiye bindiğinde, şoför: "Mükemmel zamanlama, aynı Frank gibisin." dedi.

"Kim?" diye sordu.

"Frank Feldman. O her şeyi tam zamanında yapan bir adamdı. Sokağa çıkar çıkmaz hemen taksi bulman gibi şeyleri, Frank Feldman her seferinde başarırdı."

Yolcu: "Bazen herkesin başının üzerinde şans bulutları dolaşır." dedi..

Şoför: "Hayır, Frank Feldman'ın durumu öyle değil. O her yönden süper bir adamdı. Katılsaydı teniste Grand Slam'ı kazanırdı. Golf profesyoneliydi. Bir bariton gibi şarkı söyler, bir Broadway sanatçısı gibi dans ederdi. Piyano çalışını duymalıydın. Muhteşem bir adamdı."

Yolcu: "Kulağa gerçekten özel biriymiş gibi geliyor." dedi.

Şoför: "Dahası var. Hafızası bilgisayar gibiydi. Herkesin doğum gününü hatırlardı. Şarap hakkında her şeyi, hangi şarapla ne ismarlayacağını, hangi etin en uygun olacağını bilirdi. Her şeyi tamir edebilirdi. Benim gibi değil. Ben bir sigorta değiştirmeye kalksam, bütün sokağın elektriği gider..."

Yolcu: "Vay be!" dedi, "Önemli biri yani."

Şoför: "Frank, her zaman en çabuk gidilecek yolları bilir, tıkanıklıklara takılmaz. Benim gibi değil. Ben her zaman trafikte takılırım. Frank, hayatında bir tek hata yapmamıştır. Kadınlara nasıl davranılması gerektiğini, bir kadına kendisini iyi hissettirmeyi bilir. Kadın haksız bile olsa, bir kere bile cevap vermezdi. Giyimine de her zaman özen gösterirdi. Ayakkabıları hep parlardı. Mükemmel bir insandı. Bir tek hata bile yapmamıştır. Hiç kimse onunla karşılaştırılmaz."

Yolcu: "Muhteşem birine benziyor. Nasıl tanıştın onunla?" diye sordu.

"Frank'la aslında hiç tanışmadım. O ölmüş, ben onun kahrolası dul karısıyla evlendim."

İnsan yaşlanmıyor!

Londra'ya son gittiğimde, senelerden beri görmediğim Bir İngiliz hanım arkadaşşıma rastladım. Bir puba girip sohbe başladık.

'Margareth, hiç değişmemişsin, hiç yaşlanmamışsın' dedim 'Hala fıstık gibisin'

O 'Sen de öyle' dedi 'Görüşmeyeli nerede ise otuz sene oldu ama yüzünde pek bir fark yok'

Ben 'Zaten umumiyetle böyle oluyor, insan yakından tanıdığı bir arkadaşını, dostunu kırk sene görmese bile hemen tanıyor' dedim.

Margareth, acı acı gülerek 'Sen öyle zannet' dedi ve anlatmaya başladı;

'Bundan üç, beş ay önce yeni bir dışçıye gitmiştim, oturmuş beklerken, dışçinin duvarda asılı olan diploması gözüme ilişti. Diplomada adamın tam ismi yazılı idi. Birden kırk sene geriye, mektep senelerime gittim. Acaba bu diplomanın üzerinde ismi yazılı olan Alfred Joseph Walker, benim bir zamanlar aşık olduğum, uzun boylu, gür sarı saçlı, mavi gözlü sınıf arkadaşım Alfred olabir miydi?

Dışçinin yanına girince bu sorunun cevabını almış oldum. Karşımdaki seyrek gri saçlı, yüzü çizgiler ile dolu olan şişman adam, benim Alfred'im olamazdı.

Her şeye rağmen işim bitince sordum 'Siz hiç Woodford County High School'a gittiniz mi?'

Adam gurur içinde 'Evet' dedi 'Ben oradan mezunum'

Sordum 'Hangi sene'

'1967 mezunuyum' cevabını verdi ve sordu 'Neden sordunuz?'

Ben heyecan ile 'Siz benim sınıfımdaydınız' diye bağırdım'

O kel kafalı, kırıksık suratlı, şişko herif bana baktı, baktı ve 'Kusura bakmayın Hocam hatırlayamadım, acaba hangi derse gelirdiniz?' diye sordu.

Selanik Yoğurtçusu

Selanik'te 1900'lerin başında bir Yahudi aileye gınaşırı bir tepsi yoğurt bırakan Türk mandıracı, dünyanın en büyük sanayi gruplarından birinin esin kaynağı olacağını aklına getirir miydi?

Huzurlarınızda Carasso ailesinin öyküsü.

Selanik'te o yıllarda Karasu'lar önde gelen ailelerden biriydi. Izak Karasu tıp öğrenimini tercih etti. Muayenehane açtı. Evlendi. Bir oğlu oldu. Adini Daniel koydu. Sonra iki de kızı dünyaya gelecekti.

Balkan Savaşları'nda Selanik düşünce, yani Yunanistan tarafından işgal edilince, Yahudi toplulukta büyük bir panik patlak verdi. Çoğu Avrupa yollarına düştü. (Kalanlar 30 yıl sonra, Hitler orduları Yunanistan'ı işgal edince toplama kamplarına gönderilecekti.)

Yunanlıların Selanik'e girmelerinden kısa bir süre sonra Izak Karasu,eşi ve oğluyla birlikte İspanya'ya göç etti. Tam 420 yıl sonra, kovuldukları topraklara geri dönüyorlardı.

İlginç ayrıntı; İspanya 1492'de Yahudileri topluca sürmüştü ama vatandaşlıktan çıkarmamıştı. Karasu ailesi Barselona'ya yerleşti.

Yıl:1912. Önce adini Latin alfabesine uyarladı. Izak oldu Isaac, Karasu ise Carasso. Sonra bir muayenehane açtı.

Çok az hastası vardı, ailesini geçindirmek için zeytinyağı ticaretine de girişti. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Avrupa'da müthiş bir yoksulluk dönemi başladı. İspanya'da bundan nasibini aldı.

En çok ilaç sıkıntısı çekiliyordu. Tam da o günlerde Barselona'da çocuklar arasında salgın halinde bağırsak hastalıkları patlak vermesin mi! Gözleri yaşlı anne-babalar kucaklarında bir deri bir kemiğe dönmüş yavrularıyla diğer doktorlar gibi Isaac Karasu'nun da muayenehanesine dayanıyor, "Kurtar çocuğumuzu" diye yalvarıyorlardı.

Ama diğer doktorlar gibi Carasso'nun elinden de pek bir şey gelmiyordu. Gözünün önünde ölüp giden çocukların acısıyla uykusunun kaçtığı gecelerin birinde, bir ses yankılandı belleğinde:

"Yoğurtçu geldi. Kaymaklı yoğurtlarım var." İrkildi. Selanik'te gınaşırı evlerine bir tepsi kaymaklı yoğurt bırakan Türk satıcının sesiydi bu. Ve "Eureka" çığlıklarıyla hamamdan dışarı kosan Arsimed gibi yataktan fırladı. "Tabii ya" dedi, "Tabii ya." Selanik'te bağırsak hastalıklarının tedavisinde yoğurt kullanıldığını anımsamıştı. Günde üç öğün birer kase yoğurt yediyorlardı hastaya ve birkaç günde sağlığına kavuşuyordu. Yoğurdun nasıl yapıldığını biliyordu.Hemen ertesi gün, evinin bodrumunu hazırlamaya koyuldu. Orası artık mandıraydı. Birkaç çiftlikten topladığı sütle yoğurt imalatına girişti.

Yıl:1919.

ILAÇ YERINE YOGURT

Ancak bir sorun vardı. Avrupa'da yoğurt bilinmiyordu. Evet,1500'lerin ortalarına doğru Kanuni Sultan Süleyman bağırsak enfeksiyonuna yakalanan dostu Fransa Kralı I.François'ya bir yoğurtçu göndermişti.

Ne var ki, kral iyileşince yoğurtçu sırlarıyla birlikte İstanbul'a dönmüştü. Kayıtlarda öyle yazıyordu. Isaac Carasso, ürettiği şeyin Balkanlar'da ve Anadolu'da yaygın bir tüketim maddesi olduğunu nasıl anlatabilirdi?

Çareyi yoğurdunu ilaç olarak kabul ettirmekte buldu. Ve Carasso'nun yoğurdu eczanelerde satılmaya başladı! Hasta çocuklarda etkisi çok çabuk ortaya çıktı.

Doktor meslektaşları ona bir tavsiyede bulundular: Paris'teki Pasteur Enstitüsü'nden fermente edilmiş laktik getirirse, yoğurdun ömrünü uzatabilirdi. Sözlerini dinledi. Böylece pastörize yoğurt doğacaktı.

Ama Isaac Carasso bu bulusun önemini pek kavrayamayacaktı. "İlaç" tutunca, Isaac özel ambalajlar yapmayı akil etti. Kapakları porselen cam kaseler.

Sıra artık ilaca patent almaya gelmişti. Onun için de bir ad koymaya. Bir ışık çaktı; neden olgunun adı olmasın? Yani minik Daniel'in? Yaşadıkları Barselona'nın yaygın dili Katalancada küçük Daniel'in ya da

"Daniel'cik" in karşılığı çok hoştu doğrusu: "Danon!" Ancak bu özel ad olduğu ve marka namıyla tescil edemeyeceği için sonuna bir "e" ekledi.

Hoş geldin "Danone" yoğurtları!

Yoğurtçuluk çok kısa sürede Isaac'in asil mesleği haline gelince olgunu, Daniel'i onun "tahsili" ni yapmaya gönderdi Fransa'ya.Marsilya'da ticaret lisesinde okuttu. İşin pazarlama, satış, muhasebe bölümünü bilimsel olarak öğrenmesi için. Ardından Paris'te Pasteur Enstitüsü'nde bakteriyoloji stajı yaptırdı. Isin üretim aşamasına hakim olabilmesi için. Daniel öğreniminden sonra Fransa'da kaldı, çünkü babası Isaac Carasso dünyadan göçmüştü. 6 Subat 1929'da Paris'te 18'inci bölgedeki bir dükkanda "Danone Yoğurtları Paris Şirketi" kapılarını açtı. Onu 1932'de Levallois-Perret'de ilk fabrika izledi. Danone imparatorluğu iste böyle doğdu.

Bugün öyle bir imparatorluk ki o, 5 kitada at koşturuyor. Ciro su 15 milyar euro'nun üstünde. 100 bin kişi çalıştırıyor. Süt lü ürünlerde dünya birincisi. 18 ülkede (Türkiye dahil) 48 fabrikası var. Sise suyunda dünya ikincisi. 13 ülkede (Türkiye dahil) 97 fabrikası var. Bisküvi ve tahıllı kahvalt ı ürünlerinde dünya ikincisi. 21 ülkede 53 fabrikası var.

İmparatorlu ğa -babasının sayesinde- adı verilen Daniel Carasso, Daniel'cik, Danone hala hayatta. 99 yaş ında.

Barselona'da yaşıyor. Uzun yaşamasının sırr ı mı?

Herhalde söylemeye gerek yok; her gün birkaç kase yogurt!

Ve Daniel'in kulaklarında -babasının anlattığı- Selanikli yo ğurtçunun evlerinin kapısını çalarken seslenişı yankılanıyor:

"Yo ğurtçu geldi. Kaymaklı yo ğurtlarım var..."

Buna benim de ekleyeceğim çok önemli bir şey var;

Yıllarca yo ğun kemik erimesi tedavisi görürken, devlet bunun ilaçlarını vermeme kararı aldı biz emeklilere. Bu arada ben yo ğurdu çok çok sevdiğim için ve rejim olsun diye her akşam yemek yerine bir kase yo ğurt yemeye başladım. Ancak öylece yemek de ğil; içine bir avuçta çok sevdiğim nane ve biraz da z.ya ğı ile pul biber koyarak ve içine bir de peksimet do ğrayarak. Geçen sene kemik ölçümü için verilen tarihte dispansere gidip tahlil ve mr'larımın çekiminden sonra kemik erimesinin sızıntıya dönüştüğü yani hızlı erimenin neredeyse durur gibi olduğunu söyledi doktor ve bana ne kullandığımı sordu, ben de hiçbir şey sadece bol bol naneyle karışık yo ğurt yediğimi söyledim;

Doktor: Nane ile yo ğurdun birleşmesiyle doping yapmışsınız dedi. Şimdiyse her hastaya kadın kür olarak haftanın her günü böyle yo ğurt yiyeceksiniz ilaç gibi diye tembih ediyormuş. Benden söylemesi. Denemekten zarar gelmez. Ancak unutmamalı ki yo ğurdun içinde mutlaka bolca kuru nane olacak... Sağlıklı bir yaşam dileklerle.

(Yazar ı bilinmiyor.)

Kenan KARAKUŞ'un katkısı ile

Ağamın biri bir çocu ğa bir elma vermiş. Çocuk çok sevinmiş. Bir elma daha vermiş. Çocuk daha çok sevinmiş. Bir elma daha verince çocuk sevinçten deliye dönmüş. Ve bir elma daha verince, çocuk dört elmayı elinde zapt edememiş, sonuncusunu düşürmüş yere...

Bu sefer ağlamaya başlamış çocuk....Hayat böyledir işte...Hayal etmediğimiz bir saadete eriştikten sonra, onun bir lokmasını dahi kaybetmek bizi perişan eder.

"Keyifler de ğildir yaşam ı de ğerli yapan. Yaşamdır, keyif almaya de ğerli kılan"

G.Bernard Shaw

İnsan yaşlanmıyor!

Londra'ya son gittiğimde, senelerden beri görmediğim bir İngiliz hanım arkadaş ıma rastladım. Bir cafe'ye girip sohbete başladık.

'Margareth, hiç de ğişmemişsin, hiç yaşlanmamışsın' dedim 'Hala fıstık gibisin'

O 'Sen de öyle' dedi 'Görüşmeyeli nerede ise otuz sene oldu ama yüzünde pek bir fark yok'

Ben 'Zaten umumiyetle böyle oluyor, insan yakından tanıdığı bir arkadaş ını, dostunu kırk sene görmese bile hemen tanıyor' dedim.

Margareth, acı acı gülerken 'Sen öyle zannet' dedi ve anlatmaya başladı;

'Bundan üç, beş ay önce yeni bir dişçiye gitmiştim, oturmuş beklerken, dişçinin duvarda asılı olan diploması gözüme

ilişti.Diplomada adamın tam ismi yazılı idi. Birden kırk sene geriye, mektep senelerime gittim. Acaba bu diplomanın üzerinde ismi yazılı olan Alfred Joseph Walker, benim bir zamanlar aşık olduğum, uzun boylu, gür sarı saçlı, mavi gözlü sınıf arkadaş ım Alfred olabilir miydi?

Dişçinin yanına girince bu soru nın cevabını almış oldum.

Karşımdaki seyrek gri saçlı, yüzü çizgiler ile dolu olan şişman adam, benim Alfred'im olamazdı.

Her şeye rağmen işim bitince sordum 'Siz hiç Woodford County High School'a gittiniz mi?'

Adam gurur içinde 'Evet' dedi 'Ben oradan mezunum'

Sordum 'Hangi sene?'

'1967 mezunuyum' cevabını verdi ve sordu 'Neden sordunuz?'

Ben heyecan ile 'Siz benim sınıfımdaydınız' diye bağırdım'

O kel kafalı, kırışık suratlı, şişko herif bana baktı, baktı ve

'Kusura bakmayın hocam hatırlayamadım, acaba hangi derse gelirdiniz?' diye sordu.

Halil ALTUĞ'un katkısı ile

Atatürk ve misyoner Avar.

Yıllar önce İzmir Kadınlar Hapishanesi'ndeki mahkûm kadınlara akşam dersleri verilmesi kararlaştırılmıştı. Bir gün milli eğitim müdürünün odasına zayıf, ufak-tefek bir genç kız girdi.

"Ben bu dersleri memnuniyetle kabul ederim, efendim," dedi.

Müdür şaşırmişti. Karşısındaki genç kız, okuldan yeni çıkmış, üstelik son derece de hassas bir insana benziyordu.

Müdür bir kez daha hapishanedeki tipleri gözünün önüne getirdi. Olacak şey değildi! Lakin düşüncesini belli etmedi.

"Peki, hoca hanım," dedi. "Bu işle meşgul olacağım."

İki hafta geçmeden, genç kız, soğuk ışıklar altında hapishane koğuşundaki akşam derslerine başlamıştı.

İşi bittikten sonra, ince pardösüsünün yakasını kaldırıyor, süngülü nöbetçilerin, zincirli kapıların arasından geçerek sokağa çıkıyor ve hızlı adımlarla evine koşuyordu. Hapishane müdürü de, milli eğitim müdürü gibi, hayretler içinde idi. O kavgacı, o geçimsiz mahlûklar, genç öğretmeni hem sevmeye, hem saymaya başlamışlardı. Kadınlar hapishanesinde ilk defa böyle bir hava esiyordu.

Fakat işinde inanılmaz bir başarı gösteren kızın, bir süre sonra acayip bir suçla adliyeye götürüldüğünü görüyoruz.

Hakkındaki isnat: Misyonerlik...

Gittikçe kabaran dosyalar, hep misyoner öğretmenlerden bahsediyordu. Neler de neler yapmamıştı ki:

Kadınlar hapishanesi derken, Kinder Garten Teşkilatında çalışmalar, çocuklara iyi insan olmak etrafında birtakım telkinler.

Bütün bunlar misyonerlik denilen şeyden başka ne idi?

İş o kadar dallanıp budaklandı ki, Atatürk meseleyi merak etmişti.

- "Bana misyoner öğretmenin dosyasını getiriniz," dedi.

Bütün bir gece o dosyayı inceledikten sonra, ertesi günü öğretmen [Sıdika] Avar'ı yanına çağırttı.

Genç öğretmen Atatürk'ün karşısına çıktığı vakit bir yaprak gibi titriyordu.

Atatürk, bu ufak-tefek kıza hayretle baktı.

- "Misyoner öğretmen sensin, öyle mi?" diye sordu.

Avar şaşırmıştı. Yavaşça, "Efendim, ben öğretmen Avar," diye fısıldadı.

Atatürk, o zaman genç öğretmene doğru parmağını uzatarak yüksek sesle şunları söyledi:

- "Hayır. Sen misyoner Avar'sın. Bana, senin gibi misyonerler lazım."

Ondan sonra da Atatürk fikirlerini açıkladı:

Bir toplum, daha ziyade aile yoluyla, bilhassa kadın yoluyla kazanılabiliirdi. Genç öğretmen Doğu'ya gidecekti. Oradaki genç kızları, hatta bunların arasında hiç Türkçe bilmeyenleri bile toplayacaktı.

Onları, bu toplumun potasında yetiştirecekti; sonra bu çocukları birer ışık huzmesi altında köylere gönderecekti.

Sözlerinin sonunda:

- "Git, memleketin içine gir, dağ köylere uzan; orada bizden ışık bekleyen yarının annelerini göreceksin, dedi.

Genç öğretmen, içi içine sığmaz bir hâlde Atatürk'ün yanından çıktı.

İşte yıllar ve yıllardır Avar, doğu illerinden birinde Kız Enstitüsü Müdürlüğünde bu inanılmaz işle meşguldür.

Şimdi Elazığ, Tunceli, Bingöl çevrelerindeki halk, bu ufakık-tefecik kadından bir azize gibi bahseder.

Onun hakkında iki yüze yakın mani, masal ve çocukların dilinde sayısız Avar şarkıları vardır.

O, yol vermez, geçit tanımaz dağlara at sırtında tırmanır, dağ köylere, çoğu esmer köy kızlarını toplar, onları kendi ceketine sarıp okuluna götürür.

Avar, Doğu'da gerçekten inanılmaz bir isimdir.

Dağ tepesindeki köylere bu masal kadının, öğrenci toplamak için gittiği zaman köylüler:

"Kızımı da götür, Avar!" diye atın üzengisine yapıyorlar. Şehre, Avar'ın okuluna gelen kızı, bir kere de üç-dört yıl sonra görünüz.

Ben, bir insan yaratma mucizesini orada gözlerimle gördüm

Hikmet Feridun Es

Hayat Dergisi 1957

Sıdika Avar bugünkü TRT'nin işine son verdiği gazeteci Banu Avar'ın annesidir. Kendisinden yukarıdaki yazı sayesinde haberdar oldum.

Kızı da anası gibi çetin ceviz... Aynı özveri ve tükenmez bir cesaretle Atatürk'ün gösterdiği hedefe karşı çıkanlara karşı çıkıyor!

M. Tarık Çetin

Can Dündar'dan...

Evlilik, inanmadığım halde içerisinde 17 seneyi bitirdiğim bir kurum benim için. 17 senede (abartmıyorum) 40 çift arkadaşımın son verdiği kurum aynı zamanda da...

Evliliğimin bu kadar uzun sürmesinin gizi belki de kuruma inanmamaktan geçiyor.

Evliliği toplumun dayattığı şekilde yaşamamaktan...

Nedir bu dayatmalar?

Erkeğin muhakkak kadından yaşça büyük olması, eğitim seviyesinin erkeğin lehine ya da en azından eşit olması bunların sadece ikisi...

Olmaz, yürümez diyor toplum... Erkek yaşça büyük olmalı ki, kadına "hot" dediğinde oturmalı kadın...

Yâda yumuşatıyorlar;

-Efendim kadın erkekten önce çöktüğü için (hani doğum falan) küçük olmalıymış yaşı...

Eğitimde de böyle... Kadının çok okumuşu bilmiş olurmuş, evde kalmakmış layığı...

EŞİM BENDEN 2 YAS BÜYÜK; ne "hot" dememe gerek kaldı 17 senede, ne de benden önce çöktü...

Yıllar içinde ben yaşlandıkça o gençleşti,

-"Ooo Can bey kapmışınız çıtırı" esprilerine muhatap dahi oldum.

EŞİM 3 ÜNİVERSİTE BİTİRDİ; ben bir taneyi 9 senede bitirdim..

Ne o bana bilmişlik tasladı, ne ben ona ezik baktım... Kulağa gelen müzik tekse de, onu oluşturan notalar farklıdır der Halil Cibran...

Bunu unutmamak biz.

Ben konuşurken o dinledi, ben dinlerken o konuştu 17 sene.

O öfkeliyken ben, ben öfkeliyken o "haklisin bir tanem..." dedik,

Öfke bitip fırtına durulduğunda "ama bir de böyle düşün" de dedik fikrimizi savunurken.

Farklı insanlar olarak görmedik birbirimizi, aynı amaç için savaştığımız neferlerdik bu hayatta...

Asla bilmedik ne kadar para kazandığımızı, ortak cüzdanımızdan gerektiği kadar aldık..

Ne kadar çalarsa çalsın masanın üstünde telefon, kim bu saatte arayan karşı cins diye sorgulamadık da ama...

Sevginin en büyük dostuydu bizim için "güven"... Ve güvenin ardına saklanmış bir "saygı" vardı daima...

Ne kavgalar, ne badireler atlattık 17 senede...

Eee ülkeler neler gördü, biz çekirdek aile mi sütlüman yaşayacaktık...

Bir gün öyle bir girdik ki birbirimize, ben ilk kez odamın dışında yattım bir gece, misafir odasında...

Gece yarısı kapı açıldı esim;

-"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu kapının eşiğinden, "uyuyorum" dedim buz gibi bir sesle...

Gitti, gelmesi 1 dakikasını almıştı elinde yastıkla...

"kay yana" dedi daracık yatakta. "ne yapıyorsun?" dediğimde

"benim yerim senin yanın, sen gelmezsen ben gelirim" dedi...

Anladım ki o gece, en uzun kavgamız yat saatine kadar sürecek...

Ve bence doğrusu da bu...

Özen gösterdik o günden sonra, evin her yerinde kavga ettik, yatak odamız hariç.

Kırsak da zaman zaman kalplerimizi, asla kin tutmadık birbirimize...

Toplum kurallarıyla oynasaydık bu oyunu belki de 41 inci çift olacaktık o listede...

Ama oyunun kurallarını biz koyduk... Nede olsa bizim oyunumuzdu oynanan...

Evlilik; hesapsız içine dalınması gereken bir oyun bence...

Topluma kulaklarını tıkayarak hem de... Ne benim, ne de bizim sözlerimizle...

Sadece gönlünüzden geçtiğince...

Dediği gibi Ataol Behramoğlu'nun;

"...Yaşadıklarımın öğrendiğim bir şey var:

Yaşadın mı büyük yaşayacaksın, ırmaklara, göğe, bütün evrene karışıcasına.

Çünkü ömür dediğimiz şey, hayata sunulmuş bir armağandır.

Ve hayat, sunulmuş bir armağandır insana...

CAN DÜNDAR

Hayat kısa gelen bir battaniye gibidir.

Yukarı çekersen ayak parmakların isyan eder.

Aşağı çekersen omuzların titrer.

Ama yine de, neşeli insanlar dizlerini karınlarına çeker, rahat bir uyku uyumayı başarır...